

is het enige; verder is de directie zo tevreden dat zij regelmatig een stuk of acht wezen bij hen in huis doet.

Als een wees is opgegroeid, wordt door het Armbestuur en de Maatschappij beoordeeld of hij in staat is om in de gewone maatschappij de kost te verdienen. Zodra die beoordeling positief is, keert de wees terug naar Rotterdam. Het Armbestuur levert vervolgens uit zijn voorraad een opvolger. Zo heeft het echtpaar tientallen kinderen in huis gehad als Machteltje in 1841 op 66-jarige leeftijd overlijdt. Het is gebruikelijk dat de overgebleven partner, als hij te oud is om nog te werken, zélf ingedeelde wordt. Zo ook de dan 77-jarige Teunis Berkenkamp. Hij komt als bestedeling in huis bij een Schiedamse kolonisten-zoon die zijn vader is opgevolgd als kolonist en die is getrouwd met... Marianne der Nederlanden! De rollen zijn nu omgedraaid. Teunis Berkenkamp zal negen jaar later, op de gezegende leeftijd van 86 jaar, overlijden ten huize van de vrouw die hij al kent sinds ze drie maanden oud was.

De zoon van de koorddanser

Sommige van de op de kolonie ondergebrachte wezen keren niet terug naar Rotterdam. Bijvoorbeeld een jonge man die op zijn vijftiende jaar in de kolonie aankomt als Jean Joseph Lamot, buitenechtelijk kind van Elizabeth Lamot die een paar maanden voor zijn aankomst is overleden. Blijkbaar heeft Jean Joseph een vermoeden van de identiteit van zijn vader, want als hij driëntwintig is verandert hij zijn achternaam in Nossin. Onder die naam trouwt hij met een dochter van de latere Rotterdamse kolonist Barning,

onder wiens naam hij een koloniale hoeve krijgt van de Subsommissie Rotterdam na desertie van de Rotterdamse kolonisten Samuel de Lange en zijn gezin na acht jaar kolonie. En de negen kinderen die hij en Hendrika Barning krijgen, zijn ook allemaal getooid met de naam Nossin. Pas als hij vijftig jaar is, verlaat Lamot/Nossin met zijn gezin de kolonie om naar de dan opbloeiende textielindustrie in Twente te gaan. Er zitten meer Rotterdamse kinderen met een dergelijke achtergrond op de kolonie en dat zal de hele eeuw zo blijven. Neem bijvoorbeeld Arij van Gerfsum en zijn zusje Cornelia van Gerfsum, kinderen van een ongehuwde moeder met de naam Alida van Gerfsum, die januari 1835 te Rotterdam overlijdt. Arij is dan veertien en zijn zusje tien. Twee maanden later zendt het Algemeen Armbestuur hen naar Willemsoord. Met Cornelia's gehoor moet iets aan de hand zijn geweest, want na drie jaar verlaat ze de kolonie en gaat naar het doofstommeninstituut in Groningen. Daar blijft ze vijf jaar intern. In de tussentijd overlijdt Arij op de kolonie op twintigjarige leeftijd. Als Cornelia terug is, blijft ze nog een paar jaar voor ze op haar 23ste naar Rotterdam terugkeert. Behalve kinderen van ongehuwde moeders, kinderen met ouders die niet voor hen kunnen zorgen, wezen wier ouders jong overleden zijn en vondelingen die geen idee hebben wie hun ouders zijn, zitten er tussen de door het Armbestuur gestuurde kinderen ook enige van wie de ouders spoorloos zijn verdwenen. Tot de laatste categorie behoort de negen of tienjarige Alexander Copini, zoon van het Italiaanse echtpaar Copini. Filippo Copini en zijn echtge-